ואודא ר' יוחנן לטעמיה. וא"ת והא משמיה דר"ש קאמר ור"ל נמי שרה דר' שמעון מטהר בחשה דקאמר לדברי המטהר בדם מטהר בחשה וי"ל דה"פ מילתיה דר"ל לדברי המטמא בדם מטמא בחשה משום דאמיה כגון שילא הולד והדם דרך דופן וכקוטי דלא קוטי הולד הוא ורבי שמעון דמטהר בדם מטהר בחשה דולד הוה ורמנא מטהרי אבל לו לא ולד הוא לא לדבי שמעון ממאה דלא בעינן שילא דרך ערוותה לכ"ע ור' יוחנן אמר דלא רבנן מטהרי בחשה דבעינן שילא דרך ערוותה לכ"ע והתם קאמר שפיר ואחדא רבי יוחנן לטעמיה אע"ג דמשמיה דרבי שמעון קאמר דמדרבי שמעון נמטא לרבנן: **וסבר** ר"ש דיה כטעלה והתיא וסו'. אע"ג דקרא במשמשת אחירי סבר המקשה דמשמש משמשת לא היתה ממאה לו לא מטוס שהרגע נפלא לבית המיטן וא"ת לרבנן נמי מקשה דאמאי אינטריך קרא לחיפוק ליה מיהיה ויש לומר לא לדבי שמעון אדבי שמעון פריך וכי מצי כאן בפולמת כאן במשמשת אחי נמי שפיר לא לרבנן ואינטריך קרא למשמשת אע"פ שנכנס הרע מחחלה לבית הפנימי ולא יצא לבית המיטן דאי יצא חיפוק ליה מטוס פליטת הרע ואפילו למ"ד לעיל במקום שהמשמש דם הוי בית המיטן היינו בחמש ביטוי וכן בחשה ביטוי אבל בגדול וקטנה מסכחת לה שפיר שהרע נכנס לבית הפנימי מחחלה לו נמי שמא לרבנן לא מטמא מטוס פליטת הרע אלא כשהיה הרע בבית הפנימי ונפלא לחיטן אבל כשעומד הרע בחיטן במקומו ולא נפלא שם ממקום אחר לא מטמא אלא מטוס משמשת: **פולטת** חיפוק ליה דהא שמשה.

היה יודע דליטבי ליה כשטבלה לשמושה דהא כתיב ומטמא עד הערב אלא מטוס דבעי למפרך מרבא דאמר כל שלשה לא מהני לה טבילה ואם תאמר בלא הכי מלי לאקשויי מרבא אקרא ויש לומר דקרא איכא לאוקומי דאזלא איהי בכרעה לו נמי כשקמה עלמה יפה דאפשר לכבר הבית אלא יקשיר כלום דתנן במס' מקוואות (פ"ח מ"ד) האשה שמשמה את ביתה וירדה וטבלה ולא כבדה את הבית כאילו לא טבלה אבל הכתה אמאי דמשמי כאן בפולמת כאן במשמשת פריך שפיר דאי איתא דכבדה הבית אם כן חיפוק ליה דהרי פלטה:

מסתברא

הוא לא קשיא כאן במשמשת כאן בפולמת פולטת חיפוק ליה דהא שמשה בשטבלה לשמושה למימרא דמשמשת בטומאת ערב סני לה והא אמר רבא משמשת כל שלשה ימים אסורה לאכול בתרומה שאי אפשר לה שלא תפלוט הבא במאי עסקינן שהטבילוה במטה מכלל דכי קאמר רבא דאולה איהי בכרעה וטבלה דילמא בהדי דקאולה שדיתא וכי

ודם דרך רחם. כשנשמ ימי הקוטי קודם לידה ואמור רבנן דזיבה היא דלא מטהר לה ולד דלאו לידה היא ורבי שמעון מטהר (א)לטעמא הואיל וימי זיבה הן ודם קוטי בימי זיבה דממנא טהריה: שיצא ולד ודם דרך דופן. ופלוגתא אחריתי היא ולאו אקוטי קאי דרשא לאיר תורה אור כשילא דם דרך רחם קודם לידה:

ודם דרך רחם ואודא ר' שמעון לטעמיה ורבנן לטעמייהו מתקיף לה רב יוסף חדא דהיינו רישא ועוד משם מקום ולד משמע אלא אמר רב יוסף *כגון שיצא ולד ודם דרך דופן *ובמקור מקומו טמא קמיפלגי מר סבר מקור מקומו טמא ומ"ס מקור מקומו טהור אמר ר"ל לדברי המטמא בדם מטמא באשה לדברי המטהר בדם מטהר באשה ור' יוחנן אמר אף לדברי המטמא בדם מטהר באשה ואודא ר' יוחנן לטעמיה *דאמר רבי יוחנן משום ר"ש בן יוחי מנין שאין אשה טמאה עד שיצא מדוה דרך ערוותה שנאמר ואיש אשר ישכב את אשה דוה וגלה את ערוותה את מקורה הערה מלמד שאין אשה טמאה עד שיצא מדוה דרך ערוותה אמר ריש לקיש משום רבי יהודה נשיאה מקור שנעקר ונפל לארץ טמאה שנאמר יען השפך נדותיך ותגלי ערותך למאי אילימא לטומאת שבעה דם אמר רחמנא ולא חתיכה אלא לטומאת ערב אמר רבי יוחנן מקור שהזיע כשתי טיפי מרגליות טמאה למאי אילימא לטומאת שבעה המשה דמים טמאין באשה ותו לא אלא לטומאת ערב ודווקא תרתי אבל חדא אימא מעלמא אתיא: כל הנשים טמאין בבית החיצון: הי ניהו בית החיצון אמר ריש לקיש כל שתינוקת יושבת ונראת א"ל רבי יוחנן אותו מקום גלוי היא אצל שדה אלא אמר רבי יוחנן עד בין השינים איבעיא להו בין השינים כלפנים או כלחוץ ת"ש דתני רבי זכאי עד בין השינים בין השינים עצמן כלפנים במתניתא תנא מקום דישה מאי מקום דישה אמר רב יהודה מקום שהשמש דש תנורבנן *בשרה מלמד שמטמאה בפנים כבחוץ ואין לי אלא נדה זבה מנין ת"ל זובה בבשרה פולטת ש"ז מנין ת"ל יהיה ור' שמעון אומר דיה כבועלה מה בועלה אינו מטמא עד שתצא טומאה לחוץ אף היא אינה ממאה עד שתצא טומאתה לחוץ וסבר רבי שמעון דיה כבועלה והתניא ורחצו במים וטמאו עד הערב אמר ר' שמעון וכי מה בא זה ללמדנו אם לענין נוגע בשבבת זרע הרי כבר נאמר למטה או איש *אלא מפני שטומאת בית הסתרים היא ולומאת בית הסתרים אינה ממאה אלא שגזרת הכתוב

[נעיל מח. ומ"ל]

נליון הש"ס

גמ' שאי מסבר לה שלא מטמא. מ' יבמות לד ע"ב מד"ה כתורה:

מטמא יח:

הגהות הב"ח

(א) רש"י ד"ה ודם וכו' ור' שמעון מטהר מלמטה: (ב) ד"ה מה בא זה וד"ה אלא סד"ה ונחלי מטמא ש"ז ותקן כמים ולם לגמר וכו' ולמדר' לקמן בפרקין ריב בדף מב: ע"ב ומסתי בשם מפרש אמאי לאפרך אי אים ולא יפשיט ליה מוכל כגד וכל שר לבר יטיא עליו ש"ז וכנס כמים וגו' : (ג) בא"ד לא לטמטמי לא מה יפשיט ליה מפני שטיא :

[ויקרא טו]

[חולין עב:]

[מלוטע דוכיס פרק ד]

[נעיל כא: ומ"ל]

[מלוטע דוכיס סוף פרשה ג]

לקמן מב

מוסף רש"י

ובמקור מקומו טמא. וכל דם הבא דרך שם ואפילו אינו דם נדה, הרי אם הטומאה לגמרא אדם טומאת ערב (נעיל מח.).

דרך ערוותה. לאפוקי דרך דופן דלא (מכות י.).

שמטמאה בפנים כבחוץ. מאחר שיצא מן המקור לפרחזור והעמידו כומליה, מיד היא מטמאה, מש"כ מזב ובעל קרי, אלו מטמאין עד שתצא טומאתן לחוץ (נעיל כא:).

ולא לגמרא שאפי' לא נגע בשרה מבחוץ בקרי טמאה מפני טיפת תשמיש והולרך להשמיענו שטמאה דאי לא אשמעי' לא הוה (ג)קיימא לן מפני שהיא טומאת בית הסתרים ואינה מטמאה אלא מפני שגזרת הכתוב הוא. אלמא לא אמרינן דיה כבועלה: במשמשת. גזרת הכתוב ולא בפולטת: פולטת חיפוק ליה. דקודם יציאתו חוץ טומאה היא דהא שמשה: בשטבלה לשמושה. ולמאר פלטה וקאמר לך ר' שמעון הא דיה כבועלה: כל שלשה לאחר שלשה אפי' יצא נמי טהורה דהא שבבת זרע מקרמת היא: הבא במאי עסקינן. הא דקאמר ר"ש דטהורה בטבילה בתשמיש שהטבילוה במטה דכיון דלא זוה ממקומה אפשר לה בלא פליטה: מכלל. דהא דרבא כגון דאולא איהי בכרעה א"כ מאי אי אפשר שלא תפלוט כל שלשה דמשמע טמאה ולאיתא הא נחזקת טהורה היא טפי דאיכא למימר בהדי דאולא ומקגייא בכרעה שדיתיה לכוליה קודם טבילה: וכי

[ויקרא טו]

[ויקרא טו]

[ויקרא טו]